

ŻYCIE WANGELIA

XXXII NIEDZIELA ZWYKŁA,

B

Mk 12,41-44 *

11.11.2018

Jezus, usiadłszy naprzeciw skarbony, przypatrywał się, jak tłum wrzucał drobne pieniądze do skarbony. Wielu bogatych wrzucało wiele. Przyszła też jedna uboga wdowa i wrzuciła dwa pieniążki, czyli jeden grosz. Wtedy przywołał swoich uczniów i rzekł do nich: «Zaprawdę, powiadam wam: Ta uboga wdowa wrzuciła najwięcej ze wszystkich, którzy kładli do skarbony. Wszyscy bowiem wrzucali z tego, co im zbywało; ona zaś ze swego niedostatku wrzuciła wszystko, co miała na swe utrzymanie».

Jezus, przybywszy do Jerozolimy, zatrzymuje się na dziedzińcu świątynnym, gdzie obserwuje modlących się ludzi. Zadziwiająco, że Pan, który przybył dokonać w tym mieście tak ważnych rzeczy, traci swój czas, przypatrując się ludziom. Jezus robi to, co Ojciec. Wpatruje się z ciekawością i zachwytem w człowieka. Na dziedzińcu świątynnym według Miszny znajdowało się trzynaście miejsc z otworem w kształcie trąby, w których wierni mogli składać swoje ofiary. Być może towarzyszyli im wówczas kapłani publicznie podający sumę i błogosławiący darczyńców. Wielkie ofiary zapewne spotykały się z uznaniem otaczających i szmerem podziwu. Jaką reakcję wywołały dwa pieniążki wrzucone przez wdowę? Rzymski kwadrans to najmniejsza z monet, będących wówczas w obiegu, dosłownie grosz. Być może wdowa spotkała się z pełnym politowaniem uśmiechem lub lekceważeniem. Dla Jezusa jednak złożyła największą ofiarę. Według Niego wszyscy wrzucali z tego, co im zbywało. Ona oddała wszystko, co miała. W skarbonie wylądowało całej jej życie i utrzymanie, które oddała w ręce Pana.

ZADANIE NA TYDZIEŃ:

Do przemyślenia: Czy posiadam w sobie gotowość dzielenia się z potrzebującymi?

Do wykonania: Pomogę dobrym słowem, czynem, a także materialnie ludziom potrzebującym.

W KALENDARZU LITURGICZNYM:

12.011 (poniedziałek) Wspomnienie św. Jozafata, biskupa i męczennika

Urodził się on w 1580 r. we Włodzimierzu Wołyńskim. Wysłany do Wilna, aby przysposobił się do zawodu kupieckiego, zetknął się tam ze sprawą unii z Kościołem Rzymskim. W 1604 r. przyjął habit bazylikański oraz imię Jozafat. W pięć lat później po studiach teologicznych został kapłanem. W wieku 38 lat został arcybiskupem unickim w Połocku, gdzie podjął pracę bardziej misjonarza niż pasterza. Będąc biskupem nadal prowadził życie skromne i surowe. Arcybiskup Jozafat został beatyfikowany w 1643 r., a kanonizowany w 1867 r. Jest patronem diecezji siedleckiej, drohiczyńskiej, zakonu bazylianów, Rusi, Litwy i Wilna.

13.11 (wtorek) Wspomnienie św. Benedykta, Jana, Mateusza, Izaaka i Krystyna

Pierwszych męczenników Polski. Pięciu eremitów, Benedykt, Jan, Mateusz, Izaak i Krystyn to pierwsi męczennicy, którzy ponieśli śmierć na naszych

ziemiach i zostali potem kanonizowani. Trzech spośród nich (Mateusz, Izaak i Krystyn) było Polakami. Historia pięciu braci rozpoczęła się w Italii, w drugiej połowie X w. Benedykt i Jan, pochodzący z Italii, zostali uczniami św. Romualda. Z Pereum pod Rawenną zostali wysłani do Polski. Całą inicjatywę wspierał cesarz Otton III. W eremie, który ufundował dla nich Bolesław Chrobry, przyłączyli się do nich Mateusz i Izaak, Polacy, oraz pełniący funkcję kucharza Krystyn. W eremie przygotowywali się do podjęcia pracy misyjnej wśród pogan. Jednak nocą 10 XI 1003 pustelnicy zostali wymordowani podczas napadu rabunkowego. Umierając, błogosławili oprawców.

15.11 (czwartek) Wspomnienie św. Alberta Wielkiego, biskupa i doktora Kościoła

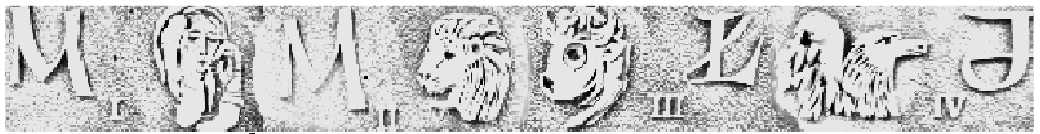
Urodził się w szlacheckiej rodzinie w Szwabii w 1206 roku. W wieku siedemnastu lat wstąpił do zakonu dominikanów w Padwie. Nauczał w Hildesheim, Ratyzbnie i Kolonii, następnie był nauczycielem teologii w Paryżu. W latach 1254–1257 był przeorem prowincjalnym, a trzy lata później został biskupem Ratyzbony. Zgodnie z myślą Alberta Wielkiego filozofia i teologia wspólnie mają za zadanie umożliwić ludziom odkrycie ich prawdziwego powołania do prawdy i szczęścia, które ostatecznie zostanie spełnione w życiu wiecznym. Zmarł w 1280 roku. Ogłoszony błogosławionym w 1622, kanonizowany i ogłoszony doktorem Kościoła w 1931 przez papieża Piusa XI.

16.11 (piątek) Wspomnienie NMP Ostrobramskiej, Matki Miłosierdzia

Na przełomie XV i XVI w. postanowiono otoczyć miasto murem obronnym. Powstało dziewięć bram miejskich, z których jedna (jedyna zachowana do naszych czasów) zaczęła być nazywana Ostrą. Zgodnie z tradycją na bramach obronnych zawieszano święte obrazy. Ostra Brama po obu jej stronach również miała własne obrazy. Jednym z nich był wizerunek Matki Bożej. Z czasem miejsce to stało się miejscem modlitwy do Maryi. W 1993 roku w kaplicy w Ostrej Bramie modlił się św. Jan Paweł II. Ofiarował wtedy Matce Bożej Miłosierdzia złotą różę. Ostra Brama wiąże się również w istotny sposób z kultem Miłosierdzia Bożego. Obraz Miłosierdzia Bożego został namalowany w Wilnie i wystawiony publicznie właśnie w Ostrej Bramie. Tu też św. Faustyna miała wizję triumfu obrazu Miłosierdzia Bożego.

WARTO WIEDZIEĆ

Dzięki staraniom księdza Sopoćki, obraz Jezusa Miłosiernego wystawiony w oknie galerii przy kaplicy Matki Bożej Miłosierdzia w Ostrej Bramie w Wilnie, 26-28 kwietnia 1935 r. po raz pierwszy doznawał publicznej czci w czasie uroczystego zakończenia obchodów Jubileuszu 1900-lecia Odkupienia Świata. W ostatnim dniu uroczystości (była to pierwsza niedziela po Wielkanocy) w nabożeństwie uczestniczyła siostra Faustyna. Kazanie o Bożym miłosierdziu wygłosił ks. Sopoćko, tak, jak tego żądał Pan Jezus. *"Przez trzy dni był ten obraz wystawiony na widok publiczny i odbierał cześć publiczną, ponieważ był umieszczony w Ostrej Bramie, w szczycie okna, dlatego było go widać z bardzo daleka. W Ostrej Bramie obchodzono uroczystie przez te trzy dni zakończenie Jubileuszu Odkupienia Świata - 1900-lecie od męki Zbawiciela. Teraz widzę, że złączone jest dzieło Odkupienia z dziełem miłosierdzia, którego żąda Pan"* (św. s. Faustyna, Dz. 89).

ŻYCIE WANGELIA

XXXII NIEDZIELA ZWYKŁA, *B* Mk 12,41-44 * 11.11.2018

Jezus, usiadłszy naprzeciw skarbony, przypatrywał się, jak tłum wrzucał drobne pieniądze do skarbony. Wielu bogatych wrzucało wiele. Przyszła też jedna uboga wdowa i wrzuciła dwa pieniążki, czyli jeden grosz. Wtedy przywołał swoich uczniów i rzekł do nich: «Zaprawdę, powiadam wam: Ta uboga wdowa wrzuciła najwięcej ze wszystkich, którzy kładli do skarbony. Wszyscy bowiem wrzucali z tego, co im zbywało; ona zaś ze swego niedostatku wrzuciła wszystko, co miała na swe utrzymanie».

Jezus, przybywszy do Jerozolimy, zatrzymuje się na dziedzińcu świątynnym, gdzie obserwuje modlących się ludzi. Zadziwiająco, że Pan, który przybył dokonać w tym mieście tak ważnych rzeczy, traci swój czas, przypatrując się ludziom. Jezus robi to, co Ojciec. Wpatruje się z ciekawością i zachwytem w człowieka. Na dziedzińcu świątynnym według Miszny znajdowało się trzynaście miejsc z otworem w kształcie trąby, w których wierni mogli składać swoje ofiary. Być może towarzyszyli im wówczas kapłani publicznie podający sumę i błogosławiący darczyńców. Wielkie ofiary zapewne spotykały się z uznaniem otaczających i szmerem podziwu. Jaką reakcję wywołały dwa pieniążki wrzucone przez wdowę? Rzymski kwadrans to najmniejsza z monet, będących wówczas w obiegu, dosłownie grosz. Być może wdowa spotkała się z pełnym politowaniem uśmiechem lub lekceważeniem. Dla Jezusa jednak złożyła największą ofiarę. Według Niego wszyscy wrzucali z tego, co im zbywało. Ona oddała wszystko, co miała. W skarbonie wylądowało całej jej życie i utrzymanie, które oddała w ręce Pana.

ZADANIE NA TYDZIEŃ:

Do przemyślenia: Czy posiadam w sobie gotowość dzielenia się z potrzebującymi?

Do wykonania: Pomogę dobrym słowem, czynem, a także materialnie ludziom potrzebującym.

W KALENDARZU LITURGICZNYM:

12.011 (poniedziałek) Wspomnienie św. Jozafata, biskupa i męczennika

Urodził się on w 1580 r. we Włodzimierzu Wołyńskim. Wysłany do Wilna, aby przysposobił się do zawodu kupieckiego, zetknął się tam ze sprawą unii z Kościołem Rzymskim. W 1604 r. przyjął habit bazylikański oraz imię Jozafat. W pięć lat później po studiach teologicznych został kapłanem. W wieku 38 lat został arcybiskupem unickim w Połocku, gdzie podjął pracę bardziej misjonarza niż pasterza. Będąc biskupem nadal prowadził życie skromne i surowe. Arcybiskup Jozafat został beatyfikowany w 1643 r., a kanonizowany w 1867 r. Jest patronem diecezji siedleckiej, drohiczyńskiej, zakonu bazylianów, Rusi, Litwy i Wilna.

13.11 (wtorek) Wspomnienie św. Benedykta, Jana, Mateusza, Izaaka i Krystyna

Pierwszych męczenników Polski. Pięciu eremitów, Benedykt, Jan, Mateusz, Izaak i Krystyn to pierwsi męczennicy, którzy ponieśli śmierć na naszych

ziemiach i zostali potem kanonizowani. Trzech spośród nich (Mateusz, Izaak i Krystyn) było Polakami. Historia pięciu braci rozpoczęła się w Italii, w drugiej połowie X w. Benedykt i Jan, pochodzący z Italii, zostali uczniami św. Romualda. Z Pereum pod Rawenną zostali wysłani do Polski. Całą inicjatywę wspierał cesarz Otton III. W eremie, który ufundował dla nich Bolesław Chrobry, przyłączyli się do nich Mateusz i Izaak, Polacy, oraz pełniący funkcję kucharza Krystyn. W eremie przygotowywali się do podjęcia pracy misyjnej wśród pogan. Jednak nocą 10 XI 1003 pustelnicy zostali wymordowani podczas napadu rabunkowego. Umierając, błogosławili oprawców.

15.11 (czwartek) Wspomnienie św. Alberta Wielkiego, biskupa i doktora Kościoła

Urodził się w szlacheckiej rodzinie w Szwabii w 1206 roku. W wieku siedemnastu lat wstąpił do zakonu dominikanów w Padwie. Nauczał w Hildesheim, Ratyzbonie i Kolonii, następnie był nauczycielem teologii w Paryżu. W latach 1254–1257 był przeorem prowincjalnym, a trzy lata później został biskupem Ratyzbony. Zgodnie z myślą Alberta Wielkiego filozofia i teologia wspólnie mają za zadanie umożliwić ludziom odkrycie ich prawdziwego powołania do prawdy i szczęścia, które ostatecznie zostanie spełnione w życiu wiecznym. Zmarł w 1280 roku. Ogłoszony błogosławionym w 1622, kanonizowany i ogłoszony doktorem Kościoła w 1931 przez papieża Piusa XI.

16.11 (piątek) Wspomnienie NMP Ostrobramskiej, Matki Miłosierdzia

Na przełomie XV i XVI w. postanowiono otoczyć miasto murem obronnym. Powstało dziewięć bram miejskich, z których jedna (jedyna zachowana do naszych czasów) zaczęła być nazywana Ostrą. Zgodnie z tradycją na bramach obronnych zawieszano święte obrazy. Ostra Brama po obu jej stronach również miała własne obrazy. Jednym z nich był wizerunek Matki Bożej. Z czasem miejsce to stało się miejscem modlitwy do Maryi. W 1993 roku w kaplicy w Ostrej Bramie modlił się św. Jan Paweł II. Ofiarował wtedy Matce Bożej Miłosierdzia złotą różę. Ostra Brama wiąże się również w istotny sposób z kultem Miłosierdzia Bożego. Obraz Miłosierdzia Bożego został namalowany w Wilnie i wystawiony publicznie właśnie w Ostrej Bramie. Tu też św. Faustyna miała wizję triumfu obrazu Miłosierdzia Bożego.

WARTO WIEDZIEĆ

Dzięki staraniom księdza Sopoćki, obraz Jezusa Miłosiernego wystawiony w oknie galerii przy kaplicy Matki Bożej Miłosierdzia w Ostrej Bramie w Wilnie, 26-28 kwietnia 1935 r. po raz pierwszy doznawał publicznej czci w czasie uroczystego zakończenia obchodów Jubileuszu 1900-lecia Odkupienia Świata. W ostatnim dniu uroczystości (była to pierwsza niedziela po Wielkanocy) w nabożeństwie uczestniczyła siostra Faustyna. Kazanie o Bożym miłosierdziu wygłosił ks. Sopoćko, tak, jak tego żądał Pan Jezus. *"Przez trzy dni był ten obraz wystawiony na widok publiczny i odbierał cześć publiczną, ponieważ był umieszczony w Ostrej Bramie, w szczycie okna, dlatego było go widać z bardzo daleka. W Ostrej Bramie obchodzono uroczystie przez te trzy dni zakończenie Jubileuszu Odkupienia Świata - 1900-lecie od męki Zbawiciela. Teraz widzę, że złączone jest dzieło Odkupienia z dziełem miłosierdzia, którego żąda Pan"* (św. s. Faustyna, Dz. 89).